

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Vtrùm per potentiam Dei absolutam, persona, vel saltem natura
personata possit assumi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

DVBIVM III.

Vtrum qualitates accidentaria possint hypostaticè assumi?

10
Accidens
separatum
potest à Deo
terminari
& susten-
tari.

Respondeo, Non posse assumi vt faciant vnâ hypostasim cum Verbo. Probabile tamen est posse à Verbo terminari & sustentari, quomodo natura substantialis terminatur. Ita Gabriel & plerique nominales dist. 1. Et ratio est, quia nulla hic cernitur implicatio: est enim Verbum diuinum intimè præsens cuius naturâ accidentaria, & potest eius existentiam eleuare, & furtum ad se trahere, ita vt ipsi innitatur, & ab ipso pendeat. Si enim ita substantias potest attrahere, quibus tamen naturale non est alteri vniri, cur non etiam accidentia, quæ ex natura postulant ab alio dependere?

11
Indo tamen
Deus non
dicretur
Alius.

Neque ad hoc necesse est vt accidentia habeant substantiam substantialem, quæ suppleatur: sufficit enim suppleri eorum inexistentiâ in subiecto, & dependentiam ab eodem tanquam à termino: quod fieri poterit per diuinam personam sine vllâ tamen informatione. Nam aliud est informari aliqua forma, aliud eius dependentiam & existentiam determinare; vt optimè notauit Scotus. Quò fiet vt Deus idcirco nõ dicatur, v. g. albus: nam hæc denominatio fumitur à formâ informante; sed dicitur subsistens in albedine. Sicut in triduo mortis, Deus nõ dicebatur animatus, nec anima; sed subsistens in animâ rationali.

ARTICVLVS II.

Vtrum Filius Dei assumpserit personam?

12

Respondetur Negatiuè. Filius Dei nullo modo assumpst personam humanam. Est fide tenendum, & habetur in Concilio Toletano VI. & XI. vtrobique cap. 1. in confessione fidi: *Verbum non personam hominis accepit, sed naturam.* Et sequitur manifestè ex dictis quæst. 2. art. 2. contra Nestorij. Si enim assumpisset personam, essent duæ personæ in Christo; quod est Nestorij error. Sed est

DVBIVM I.

Vtrum per potentiam Dei absolutam, persona vel saltem natura personata possit assumi?

13

Vbi nota, Aliud esse assumi personam, aliud assumi naturam personatam: ad illud enim requiritur vt ipsa personalitas assumatur; ad hoc autem satis est vt assumatur natura, conseruatâ personalitate, licet non assumptâ. Vnde suprâ quæst. 3. art. 6. dictum est, Patrem posse assumere naturam humanam personatam à Filio, non assumptâ Filij personalitate.

Implicat
personam
assumi.

Respondeo & Dico Primò, Nullo modo fieri potest vt persona assumatur hypostaticè. Est cõmunis Doctorum in 3. dist. 1. Ratio est, quia inuoluit cõtradictionem. Persona enim in suo formali conceptu includit esse non in alio: nam de ratione eius est incommunicabilitas, non tantum

ea quæ opponitur communicabilitati superioris, respectu inferioris (nam hoc modo etiam natura indiuidua est incommunicabilis) sed etiam ea quæ opponitur communicationi, quæ fit supposito. Assumi autem, est esse in alio: ergo cõtradictio est personam assumi. Deinde, Omnis vnio personæ cum persona, tantum potest esse accidentaria, non efficiens quid vnum; vt patet ex dictis quæst. 2. art. 2.

Dico Secundò, Fieri etiam nequit vt natura retinens suam personalitatem, à diuinâ personâ assumatur, etiam si fingamus ipsam personalitatem non assumi. Est etiam cõmunis Doctorum in 3. dist. 1. Scoti, Durandi, Paludani, &c. & Caietani suprâ qu. 3. art. 6.

14
Idem dic
de natura
personatam

Probatur Primò, Quia hæc omnino videtur esse mens Conciliorum, dum definiunt in Christo non esse personam creatam, eò quòd natura humana subsisteret subsistentia Verbi: ergo supponunt fieri nullo modo posse, vt illæ duæ personalitates sint simul.

Dices, Personalitas diuina excludit à naturâ humanâ propriam personalitatem creatam, si spectemus naturalem rerum conditionem; & idcirco Concilia & Patres dicunt id fieri non posse vt simul sint; si tamen spectemus potentiam Dei absolutam, id fieri posse.

15
Obiectiones
soluuntur.

Respondeo, Si spectemus conditionem rerum, etiam est impossibile vt natura non personata assumatur; & tamen dicitur possibile, eò quòd per omnipotentiam Dei possit fieri: ergo si natura personata per eandem omnipotentiam potest assumi, hæc assumptio absolutè dicitur possibilis; quod est contra Concilium. Quidquid enim in hoc mysterio dicitur possibile, vel impossibile, solum cõparatione omnipotentia diuinâ ita dicitur: per illam enim omnia facta sunt, quæ huius mysterij sunt propria. Ratio est, quia personalitas creata consistit in eo quòd est naturam esse per se, id est, non in alio; siue sit aliquis modus positiuus, siue non: hoc ipso enim quo natura rationalis existit per se nulli adherescens, est persona: atqui natura vnita alienæ personæ, habet esse in alio: implicat autem vt vna eademque natura existat simul per se, & in alio: nam illud per se, includit intrinsecè non in alio: ergo natura creata retinens propriam personalitatem, nullo modo potest assumi; quia simul esset in alio, & non in alio. Natura verò assumpta ad extrinsecam personalitatem, potest vterius ab alia persona assumi; quia non repugnat, vt eadem natura habeat duos modos inexistendi; seu vt inexistat, & sustentetur à duobus: sicut repugnat esse per se, & esse in alio. Quod patet in simili, quia non repugnat accidens vnum esse in duobus subiectis; repugnat tamen, accidens esse per se, & esse in subiecto: nam esse per se, includit esse non in subiecto.

Dices, Natura diuina habet propriam & naturalem personalitatem in Patre, & tamen vterius potest personari & terminari in Filio: ergo etiam natura creata habenti propriam suam personalitatem, poterit hoc communicari, vt ab alia personalitate possit vterius terminari.

Natura
diuina
personata,
potest præ-
terea per-
sonari.

Respondeo Negando Consequentia, Est enim dispar ratio. Primò, Quia natura diuina est simpliciter infinita: vnde potest communicari pluribus personis per identitatem. Secundò, Quia natura diuina ita est in singulis personis, vt nihilominus

Secus est de
natura
creata per-
sonata.

minis semper maneat per se existens, & non in alio; idque propter summam identitatem diuinitatis cum personalitatibus. Vnde vnus modus essendi seu existendi per se, v. g. quem diuinitas habet in Patre, non excludit ab eâ alium modum essendi per se, scilicet eum quem eadem diuinitas habet in filio; quia duo modi essendi per se, non repugnant; sicut repugnat esse per se, & esse in alio.

DVBIUM II.

Vtrum si vna humanitas esset in duobus locis, (sicut modo est humanitas Christi) possit in vno loco habere propriam personalitatem, & in alio esse in personâ Verbi?

16
Affirma-
tur.

Respondetur hoc fieri posse; & tunc vna numero natura creata existeret in duabus personis; scilicet in persona propria, & aliena. Ratio est, quia tunc vna natura haberet quodammodo vim duarum, non habentium inter se necessariam dependentiam; vt dictum est in Tractatu de Eucharistia. Quare vt est in vno loco, posset esse per se, & non habere unionem cum Verbo; vt autem est in alio loco, habere unionem cum Verbo. Sicut idem Christi corpus, vt est in cælo, est coextensum spatio; vt autem est in Eucharistia, non est coextensum: Quod tamen ponit in ipso corpore duos modos intrinsecos omnino repugnantes respectu eiusdem existentis in eodem loco. Simili modo fieri potest per diuinam potentiam, vt vna eademque anima in vno loco sit in corpore; in alio loco viuat extra corpus, per se existens.

Dices, Hoc repugnat Concilij & Patribus supra citatis quæst. 2. art. 2. qui dicunt duas personas, alienam & propriam, non posse in vnam naturam substantialiter vniri. Respondeo Negando Assumptum; nam ipsi loquuntur de natura humana existente tantummodo in vno loco; loquuntur enim de hoc mysterio prout reipâ factum est.

ARTICVLVS III.

Vtrum persona diuina assumpserit hominem?

17
Negatur.

Respondetur, Non propriè dicitur persona diuina assumpsisse hominem.

Probatur Primò Authoritate Felicis Papæ & Martyris; quamuis hæc parum vrgeat, vt patet intuenti. Probatur Secundò Ratione. Quia homo propriè significat humanam naturâ in supposito; homo enim est idem quod habens humanitatem; sicut Deus est habens Deitatem: sed Verbum non assumpsit suppositum humanum: ergo non propriè dicitur quòd Verbum assumpsit hominem.

Verbum
improprie
dicitur
assumpsisse
hominem.

Notandum est, Patres & Concilia frequenter vti hac formula loquendi. *Verbum assumpsit hominem.* Conc. Toletan. VI. in confessione fidei: *Tota Trinitas operata est suscepti hominis formationem.* Toletan. XI. *Sola Filij persona, verum hominem sine peccato assumpsit.* D. Augustinus sepius vt lib. 13. de Trinit. cap. 17. & 18. De Agone Christiano cap. 11. Lib. 9. de ciuitate cap. 17. & alibi passim. Cyrillus in epistola ad Nestorium quæ habetur

in tertia Synodo. Denique in hymno Ecclesiastico: *Tu ad liberandum suscepturus hominem &c.* Verum, hæc & similia sic interpretamur, vt homo accipiatur pro naturâ humanâ; vel certè vt dicatur assumpsisse hominem, quia assumptione factum est, vt esset homo. Quare non rectè Ludouicus Vitæ in cap. 17. lib. 9. de Ciuitate reprehendit Doctores Scholasticos, quòd nolint hanc propositionem in proprietate sermonis admittere; nam reuerà iuxta proprietatem sermonis, est falsa.

Ludouicum
Vitæ.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Filius Dei debuerit assumere naturam humanâ abstractam ab omnibus indiuiduis?

Respondetur Negatiuè. Probatur Primò, Ex Damasceno lib. 3. de fide cap. 11. Secundò, Quia natura abstracta ab omnibus indiuiduis, vel est idea Platonica; id est, natura per seipsam separatim à singularibus existens; & hæc non potest assumi; quia est figmentum; nulla enim est talis natura. Quod si per impossibile poneretur talis esse, non tamen esset conueniens eam assumi; tum, quia cum sit communis, existens substantiâ communi, non posset esse in personâ; nam contraheretur ad esse indiuiduum; tum, quia solùm haberet operationes cõmunes, quibus nec posset mereri, nec quidquam nobis prodesse: tum denique, quia non esset sensibilis; vnde non daret nobis exemplum &c. Vel hæc natura abstracta, est natura humana existens in mète diuina; id est, idea naturæ humanæ; & hæc non potest assumi; quia est ipse Deus, seu intellectio diuina. Vel denique est natura existens obiectiuè in intellectu humano: & hæc etiã assumi non potest; quia eius esse, solùm est intelligi. Tertio Probatur clariùs; Quia humanitas realis non existit nisi indiuiduata, & contracta ad aliquam indiuiduam humanitatem: ergo non potest assumi nisi vt singularis. Denique, si assumpsisset totam rationem communem humanitatis, debuisset illam assumere, vt est in omnibus hominibus; ac proinde assumpsisset omnes humanitates. Quare ridiculus est error cuiusdam Parisiensis, qui, vt fertur, dicebat Christum assumpsisse humanitatem in communi, vt fructus Incarnationis esset communis; nam hoc est impossibile. Fructus autem communis esse potest etiam si ab vno promanet; hæc enim non requiritur communitas prædicationis, sed causalitatis.

18
Negatur.Error
cuiusdam
Parisien-
sis.

ARTICVLVS V.

Vtrum Filius Dei debuerit assumere naturam humanam in omnibus indiuiduis?

Respondetur, Hoc nullo modo fuisse consentaneum. Probatur Primò authoritate Damasceni supra lib. 3. cap. 11. Secundò, Quia tunc omnes homines essent tantummodo vna persona, atque ad eò vnus homo: quod est contra naturalem conditionem speciei humanæ, quæ in singulis

19
Negatur.